

ՓՐԿԶԻՆ ԾՆՈՒՆԴԸ

«Ձի ծնաւ ձեզ այսօր Փրկիչ, որ է
Օծնալ Տէր, ի քաղաքի Դաւթի»
(ՂԿՍ. Բ. 11)

Պատմական մեծ եղելութիւններն ու շարժումները և անոնց մղիչ ուժը հանդիսացող, անոնց ծրարներ և ուղղութիւն տուող մեծ գէմքերը անցամաքելի աղբիւր դարձած են ներշնչումի ու անհաշուելի նիւթ մատակարարած մեծ խորհողներու և հեղինակներու: Անոնց մասին շատ քան գրուած ու խօսուած է դարերու տարածքին և սակայն անոնք, անպակաս հոնքերու նման, կարծես դեռ միշտ նորութիւն մը ունին, պատգամ մը ունին մեզի հաղորդելիքը:

Մեծ մարդաց — մաքի և հոգիի տիրաններուն — գործերն ու խօսքերը անմահ են, ըսուած է իրաւամբ, այսինքն՝ չեց հիմնադր: Առաւել ևս ճշմարիտ է այս հաստատումը Աստուածորդւոյն պարագային:

Պատմական եղելութիւններուն մեծագոյնն է անվարան Մնունդը մեր Տիրոջ, ուրիշ խօսքով՝ Աստուածայայտնութիւնը, ինչպէս կը կոչէ զայն մեր Եկեղեցւոյ Տօնացոյցը: Անկէ ոչիք առաւ մեր աւերթիւր: Ու մեծագոյնը՝ աշխարհի վրայ մարմնով չբնոյ մարդերուն եղած է նոյն ինքն Քրիստոս՝ կատարեալ մարդ—Աստուածը: Անով հաստատուեցաւ ճշմարիտ ու ամենէն կատարեալ կրօնը:

Ահա թէ ինչու չենք վարանիր, Ս. Մննդեան ասինքն առթիւ, Թուղթին յանձնելու մեր մաքի դրան յամենցող քանի մը հպանցիկ խօսեր, առանց իլիճէ ըլլալու կամ ծածուած ու աժան խօսք ծախելու վախին:

Սրբ, Մննդեան խոր ու խորհրդաւոր գիշերին, հրեշտակներ պարզ ու հաւատաւոր հովիւներու կ'աւետարին Մնունդը Քրիստոսի, Փրկիչ մակդիրով է որ կ'որակեն զԱյն. «Ձի ծնաւ ձեզ այսօր Փրկիչ, որ է Օծնալ Տէր, ի քաղաքի Դաւթի» (ՂԿ. Բ. 11): Ու ինքնաբերաբար կը ծագի հարցումը. — Ի՞նչն էր որ պիտի փրկէր Ան և ինչպէ՞ս: Պիտի ըլլա՞ր արդեօք սովորաբար ըմբռնուած, քաղաքա-

կան իմաստով փրկիչ մը միայն, որոնցմէ շատ էին տեսեր սահող զարերը, և պիտի փրկէ՞ր Հրեայ ժողովուրդը Հոռոմէացիներու անարգ ու դաժան լուծէն: Պիտի վերահաստատէր արդեօք կործանած գահը իօրայէլի, Դաւիթով կաթողուած Սիոնի բարձունքին: Պիտի ըլլա՞ր արդեօք ընկերային բարեկարգիչ մը, ու հարուստներուն և հզօրներու ձեռքէն պիտի ազատագրէր լեզէոնները ստրուկներուն և գերիներուն:

Սակայն Քրիստոս փրկիչը պիտի ըլլար մարդոց հոգիներուն ու հիմնադիրը երկնի քաղաւորութեան:

Ու ճիշդ այստեղէն է որ կը բացուի խրատաւը ընդմէջ Քրիստոնէութեան և Մովսիսականութեան: Յիսուսի առաքելութեան համամարդկային նկարագիրն է ահա որ զգայթակղութեան քարոզ եղած է հոգեւոր արժէքներու նկատմամբ իր չափանիշերը խախտած Աստուծոյ երբեմնի ճշմարիտ ժողովուրդին: Ի՞նչ կ'արժէ, ի վերջոյ, քաղաքական բարեկարգութիւնը, երբ ածգունած ու փառած է հոգին:

Այդ ժողովուրդը մինչև այսօր ալ ոչինչ է փոխած Մեսիայի (ազատարար) նկատմամբ ունեցած թիր ու դարաւոր ըմբռնումէն: Փրկիչ մը գալուստը դեռ իր կարեւոր ու կեդրոնական տեղը պահած է իրենց հաւատալիքներուն մէջ, Մենք ալ կը սպասենք մեր Փրկիչին (երկրորդ) գալուստին: Բայց ըմբռնումի ի՞նչ ակնարխ տարբերութիւններ իրարմէ:

Սակայն Փրկիչի գալուստը ոչ մէկ օգուտ կամ նշանակութիւն պիտի ունենայ մեզի համար, եթէ չկարենանք մանուկի մը անեղծ ու անկեղծ հոգիով ընդունիլ մանկացեալ Աստուածորդին մեր սրտերուն մէջ, առանց նշան փնտռող հրեաներու և իմաստութիւն որոնող հեթանոսներու մեծամտութեան: Եթէ մանաւանդ չզգանք մեղքին ճնշումն ու ապականութիւնը մեր սրտերուն ու ունկէ աղատագրուելու, ձերբազատուելու կարիքը չառնանա՞ր մեր ներսիդին: Այն ատեն է միայն որ պիտի կարենանք մեր հոգիներու ազատարարն ու փրկիչը ողջունել Բեթղեհէմի անշուք մօտերին մէջ ծնող հրաշք—մանկան մէջ:

ԳԵՈՐԳ Ս. ԶԻՆԻՎԻԶՅԱՆ